

isõse mõllama ja färratsema, palju südas. Sest hunt agga pahandas, se olli temma waastu-meelt. „Kas ja kol oled väit! hüüd ju nõnda innimeessi mihmu peale!“ hulgus temma ja taples, agga kui se ei aidanud, melitas. Pois ei hoiinud sest, waastas: „Oled sa siis omnia head sas-
nud, siis lubba mind nüüd färratsedes rõmus-
tada!“ ja kissendas veel ennam. Jossa ja emma
ärkajid seit wimaks üllesse, tullid ja luraajid ukse
wahhelt, mis se piddi ollema; agga kui näggid
hunni, läksid taggas, iosa kirve, enuna wikkati
järrele. Kui nendega jälle ukse jure said, ütles
meed naese waastu: „Jä sa minnu selja tahha,
ma annan eessimese hobit; kui seit ei surre, siis
tõmba surna ta kõhhu lõhki!“ Sedda pois ku-
lis, ja kui iosa heale ärra tundis, kissendas:
„Armas iosa, minna ollen sün, hunt mind nela-
nid kõhtu!“ Nüüd iosa olli rõmus: „Natum-
mal, meie armas lapsuke on jälle koddun!“ käss-
tis siis uuest, hundi kõhhusje mitte putuda, et
poissile kahju ei sümiks, agga isse töötis kässi ja
pauni kirvega hundi waastu pead, et ta surri;
ja mis siis mind kui nuaga kätte, leikas hundi
kõhhu lahti, wöttis poiss wälja ja ütles: „Oh
armas laps! palju waerva olleme meie surnu
pärrast süddames kannud, murre ennam meist et

tahtnud mahhasäda ei võd eggia päiva, — agga
niiud on meil hea meel!“ — „Jah issa! kus
ma käimud, ei tea teie mõelsda; ja mis ma näis-
mud, sedda mõni teine pelle veel enne nähha
samud. Kül ollin wahhest kütikus!“ — „Kuus ja
siis ollid?“ kulusid issa ja emma. „Ollin hire
anguis, saffa kambriis, lehma manus ja nüüd hundi
kõhhus. Se olli waewalinne te:käiminne; agga
niiud jääu teie jure!“ — „Agga meie sind en-
nam tahha múa, palkuqu mõuni ka tubbat ru-
bla!“ kõtised wannemad ja wötkid tedda kätte
peale, andsid temmale sün ja juu, teggid temmale
uji ridid, seit et wannad ollid te peal ärrakullu-
nid ja roppuks läimud, agga hundi sawiwa-
nahast leikasid temmale kassuka selga. Pois
jäi nüüd wannemate jure ellama, olli sõnna ku-
lesik, jäi heal tervisel, agga ikka ni piisikodjeks,
kuida olli, ja kui onnal ajal maeti, temma haud
ei olnud pitkem, kui kolm tolli. —

Agga nüüd, söbrad, olgu näljast kül ja wötkem
töössimat asja ette, et neile, kes sedda ennam ar-
mastawad, ka middagi saab. Tahhan veel rõtkida

3. M addudest ehk ussides.

Ei olle mingijugune Jummalast lодud assi
ni halle ehk pahha, et innimenne sedda ei peaks